

SOCIETAT

Els últims barquers

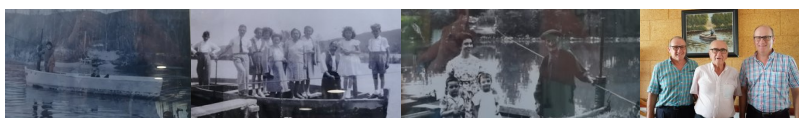
Josep Boada i els seus fills, Lluís i Martí, del restaurant La Barca de Sant Julià del Llor, van fer de passadors del riu Ter amb barca de llibant, que es va retirar el 1977

Els viatgers pagaven 10 cèntims els dies feiners i 5 els diumenges

Els últims barquers.

Fotografia

TURA SOLER - SANT JULIÀ DEL LLOR

Quan el 1932 Lluís Boada Bonmatí va arrendar el mas la Barca de Sant Julià del Llor, el contracte que va signar amb l'amo li especificava que amb la masoveria podia explotar el servei de barca per travessar el Ter d'Anglès a Sant Julià del Llor. I també el preu que estava legitimat a cobrar als usuaris: 10 cèntims (de pesseta) els dies feiners i 5 cèntims els diumenges. Més barat els diumenges perquè es considerava que hi havia més viatgers i els trajectes s'amortitzaven més. El masover era pagès, ramader, hortolà i barquer, i també feia algun berenar i venia begudes als viatgers: servei que va embrió del restaurant que actualment regenten a la Barca els descendents de Lluís

Boada. Josep Boada, fill de Lluís, que també va arribar a fer de barquer, recorda que la barca era un petit complement a l'economia del mas, que no hauria pogut tirar endavant només amb els trajectes fluvials sense les terres i el bestiar. La barca encara convertia en més lligada la feina del masover, ja en si prou esclavitzada, perquè havia d'estar totes les hores del dia pendent de si hi havia viatgers per passar el riu.

El barquer tenia uns trajectes fixos de bon matí per passar els que anaven a treballar, els operaris de la fàbrica i els treballadors de la mina, i a la tarda per retornar-los. I a les nits la barca també travessava el riu si sortien serveis especials o urgències, com podria ser que una dona anés de part i s'hagués d'anar a buscar el metge o la llevadora. Havien de dur-los amb barca per força perquè no hi havia pont per travessar el Ter. En Josep Boada, nascut el 1933, explica que ell no tenia pensat fer de barquer. Ell es va formar com a torner a Anglès i després es va posar a treballar per a la mítica casa d'electrodomèstics Agnì. Era l'any 1961 quan en Josep es va casar amb una noia que havia treballat en una fonda i al mas van començar a fer menjars, i llavors els Boada van comprar la propietat i també la barca. De masovers a amos. I en Josep Boada va seguir els passos del pare i també va començar a menar la barca. Era fàcil, recorda. Anava lligada amb un cable i només calia anar-lo estirant per fer avançar la barca. Quan la gent ja tenia cotxe, era habitual que els clients aparquessin el vehicle a l'altra riba i travessessin amb la barca per anar a menjar a l'hostal. I no calia gaire burocràcia. "Jo només tenia un títol, anomenat *titulín*, per dur embarcacions de fins a sis metres i cinquanta cavalls", recorda Josep Boada. I en l'època del seu pare no calien ni assegurances.

La barca que passava pel Ter d'Anglès a Sant Julià no va tenir mai cap naufragi ni cap accident amb conseqüències greus. La barca va resistir el famós aiguat del 1940, però, en canvi, una riuada petita, el 1958, se la va endur riu avall. "Més d'una vegada algú havia anat a parar a l'aigua, però sempre tot-hom sortia sense problemes", recorda en Josep, orgullós de l'època de barquers que encara van poder tastar, de ben joves, els seus fills, en Lluís i en Martí. La barca (dit en genèric perquè al llarg dels anys n'hi va haver unes quantes) la van retirar el setembre del 1977, sis mesos després que s'inaugurés el pont, que li va usurpar la funció de travessar el riu. Va estar un temps ancorada a terra davant la casa, però la fusta es va acabar deteriorant, i ara, com a testimoni de la història, només queden les fotografies, moltes, exposades al restaurant La Barca, que regenten en Lluís i en Martí Boada. Entre aquestes fotografies hi han descobert que una nena menuda que travessava el riu amb la barca amb la seva mare ha resultat ser Carmen Saurina Canals, la directora de la facultat on ha cursat la carrera una neta d'en Josep Boada. Històries de la barca.

Cinc

eren les barques de llibant (corda o cable que les subjectava) que travessaven el Ter al segle XX: la de la Celler a Sant Julià del Llor, la d'Anglès a Sant Julià del Llor, la de Bescanó a Sant Gregori, la barca de Girona –on ara hi ha el pont de la Barca– i la que travessa de Verges a Ultramort.